

3 november:

SINT-HUBERTUSFEEST

Gesprek met E.H. Philippe Goosse, Deken van Saint-Hubert.

In het hart van het Ardense massief ligt Saint-Hubert, een stadje met een buitengewone basiliek en een abdijpaleis die pal in het stadscentrum een geheel vormen met een unieke architecturale, historische en erfgoedwaarde in onze streek.

De jonge deken is zelf een Ardenner in hart en nieren en voelt zich in zijn parochie sinds 2007 als een vis in het water. Hij is gastvrij en beminnelijk en praat vol vuur over de geschiedenis van de heilige Hubertus, de patroonheilige van de abdij die in 687 werd gesticht en de beschermheilige van de jagers.

Als hij het heeft over het grote Sint-Hubertusfeest van 3 november slaat zijn stem over van enthousiasme.

“Dat is voor mij één van de topmomenten van het jaar. Het is volksvroomheid in de mooiste vorm. De mensen komen naar het Sint-Hubertusfeest met hun kinderhart, met dat verlangen naar het wonderbare. De dag begint met een meer besloten mis, vooral voor de inwoners. De hoofdmis om 11 uur wordt opgedragen

voor een grote menigte van volwassenen, kinderen en zelfs honden uit zowat heel België en Europa. Na de dienst zegen ik de broden, de mensen en de dieren. Het is een sterk moment van contact, van verbondenheid met de mensen. Ik zou trouwens nooit mijn plaats afgeven! vertrouwt de deken ons lachend toe.

In de rue de Converserie vertrekt een hele stoet naar de basiliek voor de hoofdmis: de clubs van Sint-Hubertushonden – een Belgisch ras van aanhankelijke, zachtaardige speurhonden met hangende oren en lippen –, paarden, gespannen, vlaggenzwaaiers, genootschappen en notabelen.

Niet iedereen kan de dienst in de kerk bijwonen. Maar op het voorplein en het plein van het abdijpaleis wachten kinderen, mannen, vrouwen, al dan niet jagers, natuur- en dierenliefhebbers, katten, honden, ruiters en paarden allemaal (on)geduldig op de priester, op zijn zegening en op dit gezegend broodje dat de gezinnen koesterend mee naar huis zullen nemen. Vroeger wilden de mensen

hun dieren vooral beschermen tegen hondsdolheid, maar misschien willen ze nu vooral de ‘moderne kwalen’ afweren, zoals deken Goosse ze noemt. En als het helpt om vandaag de heilige Hubertus te komen aanbidden...

“In stoet opstappen met mijn paard dat helemaal uitgedost is voor de gelegenheid, maakt mij erg trots. Maar het aangrijpendste moment is toch wanneer de deken ons persoonlijk komt zegenen. Dan worden mijn ogen altijd weer vochtig. Die 3 november zou ik

voor geen geld willen missen. Het is een hoogdag als amazone!”, vertelt Martine Lemaire, een trouwe en fervente bezoeker van dit jaarlijkse feest met haar paard Dior.

Te midden van de drukke menigte weerklinken de jachthoorns. Ze nodigen uit tot stilte, terwijl ze de muren doen beven... en de harten. Maar hoewel nog altijd met man en macht gezocht wordt naar het hart van Sint-Hubertus, is de verering van de beschermer van de jagers nog lang niet uitgedoofd...

